

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

VINDECAREA DEMONIZATULUI DIN ȚINUTUL GHERGHESENILOR

DUMINICA A 23-A DUPĂ RUSALII

(*Vindecarea demonizatului
din Ținutul Gherghesenilor*)

SF. MARE MC. ARETA;
SF. MC. MARCU, SOTIRIH
ȘI VALENTIN

Astăzi
ne aflăm
în Duminica a 23-a
după Rusalii, zi în care am ascultat pericopa evanghelică
de la Luca, capitolul VIII, în care ni se relatează
marea minune a vindecării unui demonizat din ținutul
Gherghesenilor de către Mântuitorul Iisus Hristos.
Deci, Iisus, venind în acel teritoriu, S-a confruntat
cu o gravă suferință a unui demonizat care suferea
cumplit și producea mare teamă în acel ținut.
Un om chinuit de diavol care se manifesta
foarte violent față de conaționali săi.

Era legat în lanțuri dar rupea lanțurile făcând prăpăd printre oamenii normali, firești. Când a intrat Domnul în acel ținut, nefericitul om a alergat înaintea Lui și a început să strige: „Ce ai cu mine, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit ca să mă chinui mai înainte de vreme?” (Luca 8, 28) Deci, omul respectiv suferea în două moduri. În primul rând suferea căci nu se putea controla și vorbea ceea ce nu gândea, iar în al doilea rând era chinuit trupește pentru că era lovit de alții, pentru că și el lovea haotic în jurul său. Din dialogul acestui om cu Mântuitorul Hristos am putut înțelege că cel care vorbea prin gura demonizatului era chiar demonul. Acesta nu și-a dezvăluit identitatea pentru că nu o face niciodată, pentru că este mincinos, tatăl minciunii și niciodată nu-și arată adevărată identitate în dorința lui de a amăgi și a înșela pe om.

De aceea, la întrebarea Mântuitorului nu a spus adevărul despre sine, cine e, ci a mințit spunând că este „legiune”, chiar dacă se poate interpreta în sensul numărului mare de demoni care s-au cuibărit în sufletul necăjitului om, având

în vedere că o legiune romană număra o mie de soldați. Mincinos din fire, diavolul se roagă de Mântuitorul să-i permită să intre în turma de porci. Cu acceptul lui Iisus, diavolul intră în turma de porci și face prăpăd: îi aruncă în mare și-i înecă spre teama și disperarea oamenilor. Domnul i-a îngăduit să intre în turma de porci, astfel cel demonizat devenind sănătos, lucid și normal la minte, șezând la picioarele Mântuitorului în semn de recunoștință. Oamenii din cetate au alergat să-l vadă pe cel demonizat care între timp fusese vindecat, dar în loc să se bucure, s-au spăimântat, s-au înfricoșat de paguba pricinuită de pierderea porcilor, vărșându-și mâhnirea pe Mântuitorul Hristos, alungându-L din ținutul lor.

Reîntoarcerea în iad constituie pentru diavoli un plus de suferință până la judecata finală, ieșirea din abisul în care se află este îngăduită, de aceea ei vor să își prelungească tot mai mult rămânerea pe pământ, revenirea în iad fiindu-le o insuportabilă stare de chin. Diavolul, abia ieșit din om, produce o nouă suferință, scopul lui fiind de a prăbuși pe om și lumea lui în suferință

și în haos. Astfel se explică de unde atâta ură, pizmă, lupte și suferințe provocate de războaie, popoare care se ridică împotriva altora, de ce în familii fără credință și fără participare la viața Bisericii există multe conflicte și mari neînțelegeri în care nimeni nu voiește să cedeze în favoarea biruinței binelui asupra răului. Vinovat pentru această stare de nefiresc și anormalitate este diavolul, care inspiră toate stările conflictuale, dar și omul este vinovat în egală măsură, în măsura în care se învoiește cu diavolul în calea săvârșirii răului și a evitării binelui. O luptă continuă este viața creștinului și a Bisericii împotriva diavolului și a lucrării sale potrivnice și distructive.

Niciodată nu putem birui, decât dacă luptăm cu toate armele și rânduielile duhovnicești pe care ni le pune la îndemână Biserica. Sfântul Apostol Petru ne-a învățat: „Fiți treji, privegheați. Potrivnicul vostru, diavolul, umblă răcnind ca un leu căutând pe cine să înghită, căruia stați împotriva, tari în credință știind că aceleași suferințe îndură și frații voștri din lume” (I Petru 5, 8). ❖

Părintele Adrian Chiriță

SFÂNTUL MARE MUCENIC DIMITRIE, IZVORĂTORUL DE MIR

S-a născut într-o familie nobilă de macedoneni din Tesalonic și a fost botezat creștin de către părinții săi, care i-au dat și o bună educație. Pentru calitățile sale i s-a însărcinat funcția de guvernator al Tesalonicului, urmându-și tatăl în această funcție. Imperiului roman era condus la acea vreme de Dioclețian (284-305), un aprig prigonitor al creștinilor. Un timp Sfântul Dimitrie păstrează discreție asupra credinței sale. În anul 296, Maximian, un asociat la domnie de-al lui Dioclețian, vine la Tesalonic și, după o campanie victorioasă, cere înalților funcționari să jertfească idolilor. Dimitrie refuză, dezvăluindu-și credința în Hristos. Pentru aceasta este aruncat în temniță.

Aflând Maximian că „în spatele” uciderii lui Lie este Sfântul Dimitrie, poruncește uciderea cu sulite a Sfântului Dimitrie chiar în celula sa. Se spune că, după ce a fost străpuns, sângele său a răspândit o mireasmă plăcută, ca de mir, iar mulți dintre cei care s-au atins de sângele său s-au vindecat de tot felul de boli.

Marele Mucenic Dimitrie este venerat ca unul dintre cei mai mari „sfinți militari”. La scurt timp după moartea sa, mai exact după ce Sfântul împărat Constantin cel Mare a acordat libertate creștinismului pe întreg cuprinsul Imperiului Roman, la Salonic a fost ridicată o bazilică deasupra mormântului său, devenită loc de pelerinaj. După cucerirea otomană din 1430, bazilica a fost transformată în moschee (1493). A redevenit biserică după recucerirea orașului de către greci (1912), în timpul Primului Război Balcanic. După distrugerile devastatoare provocate de incendiul din 1917 a fost restaurată, fiind resfințită în 1949. În timpul restaurărilor s-a descoperit cripta în care a fost întemnițat Sfântul Dimitrie. Biserica Sfântul Dimitrie din Salonic adăpostește moaștele Sfântului Dimitrie, care este și ocrotitorul orașului. ❖

Sfântul Dimitrie este vizitat la închisoare de creștinii din Tesalonic pentru sfaturi, învățături și întărire. Maximian organizează și în Tesalonic lupte între gladiatorii bine antrenați și creștinii fără apărare, lupte ce se încheiau de regulă cu uciderea creștinilor. Împăratul avea și un favorit, Lie, ce se remarcă prin cruzime și violență.

Nestor, un tânăr creștin, îi cere Sfântului Dimitrie binecuvântarea ca să-l înfrunte pe Lie și să pună capăt uciderii creștinilor. Sfântul Dimitrie s-a rugat pentru Nestor, l-a binecuvântat cu semnul crucii pe frunte, zicându-i: „Du-te, pe Lie îl vei birui și pe Hristos Îl vei mărturisii”. Cu această binecuvântare, Nestor izbândește în lupta cu Lie, omorându-l cu lancea.

Sfântul Ierarh Iachint de Vicina, primul mitropolit al Țării Românești

Sfântul Ierarh Iachint este primul mitropolit al Țării Românești, recunoscut de Patriarhia Ecumenică în 1359. Apare pentru prima oară în istoria Bisericii Române de la nord de Dunăre în anul 1348, pe când era mitropolit al Vicinei, mitropolie înființată prin secolul al XI-lea, situată în Dobrogea, lângă Isaccea. Dobrogea aparținea atunci de Țara Românească, iar domnitorul Nicolae Alexandru Basarab l-a strămutat pe mitropolit la Argeș, devenind primul mitropolit al Ungrovlahiei.

românesc. A adus în țară, de la Muntele Athos, pe Sfântul Nicodim de la Tismana, pentru a organiza câteva mănăstiri-lavre după model atonit. El a trimis numeroși călugări „vlahi” la Mănăstirea Cutlumuș din Muntele Athos, unde au ajuns mulți călugări vestiți. În țară, a organizat mai multe mănăstiri, cum ar fi cele de la Tismana, Curtea de Argeș, Câmpulung Muscel, Cozia, Snagov, Târgoviște, Bolintinul din Deal și din Vale, Tânganu, Cotmeana și altele.

Sfântul Ierarh Iachint pleacă la Domnul în prima jumătate a anului 1372. Este îngropat lângă biserica mitropolitană de la Argeș, în care slujise pe parcursul păstoririi sale.

Această numire de mitropolit al românilor din sudul teritoriului țării noastre trebuia recunoscută și de Patriarhia Ecumenică de la Constantinopol. După mai multe scrisori ale domnitorului Nicolae Alexandru Basarab către Patriarhie, în mai 1359, Iachint al Vicinei este recunoscut ca mitropolit al Țării Românești. Prin actul care recunoștea Mitropolia Țării Românești, noul mitropolit avea următoarele îndatoriri: „să întărească pe citeți, în toată eparhia și enoria lui, să ridice în treaptă ipodiaconi și diaconi, să hirotonească preoți și să ia pe mâna sa toate drepturile din orice parte ar fi”. A fost un păstor și părinte sufletesc pentru toți românii dintre Dunăre și Carpați. A hirotonit preoți pentru toate satele, a zidit

biserici la orașe și sate, a întemeiat noi așezări mănăstirești și a ținut o strânsă legătură duhovnicească a Bisericii Țării Românești cu Patriarhia de Constantinopol. Ca „exarh al plaiurilor”, mitropolitul Iachint a avut grijă și de credincioșii ortodocși vecini, mai ales din Transilvania, cărora le trimitea preoți și călugări misionari.

Cu ajutorul domnului țării, Vladislav I, a încurajat și susținut mult monahismul

Datorită credinței ortodoxe, vieții lui curate și sfinte, a păstoririi Bisericii din Țara Românească cu râvnă, înțelepciune, răbdare, dragoste și smerenie și a întemeierii, ca cel dintâi mitropolit al Țării Românești, a structurilor organizatorice bisericesti necesare cultului și statorniciei întru apărarea dreptei credințe, a fost canonizat de Biserica noastră. Canonizarea sa a fost hotărâtă în ședința Sfântului Sinod din 8 iulie 2008, iar proclamarea solemnă a sfințeniei sale a avut loc duminică, 26 octombrie 2008. ❖

SFÂNTUL CUVIOS DIMITRIE CEL NOU, OCROTITORUL BUCUREȘTILOR

Este al doilea an când sărbătoarea Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou are loc în pandemie. Anul trecut pelerinilor din țară li s-a interzis să ajungă la racla Sfântului. Anul acesta cei care își doresc să se închine Cuviosului Dimitrie o pot face. Să-l rugăm să aducă vindecare celor bolnavi și să ne ajute ca această pandemie să înceteze cât mai curând.

Sfântul Dimitrie cel Nou (Basarabov), ale cărui moaște sunt depuse în Catedrala Patriarhală, a fost invocat în rugăciune de bucureșteni și în urmă cu două secole pentru încetarea epidemiei de ciumă bubonică (1812-1813). Atunci, la fel, moaștele sale au fost purtate prin Capitală și numărul de îmbolnăviri a scăzut foarte mult. De asemenea, Ocrotitorul Bucureștilor a fost purtat în procesiuni și în timpul secetei din 1827 sau al holerei din 1831.

Cuviosul Dimitrie cel Nou a venit la viață în timpul împăraților româno-bulgari Petru și Ioniță Asan (secolele XII-XIII), într-un sat locuit de vlahi, Basarabov, pe valea râului Lom, din părinți ortodocși și iubitori de Hristos.

Păstor de vite în satul natal, dar iubind liniștea și nevoița monahală, s-a închinoviat la o mănăstire de pe valea Lomului, nu departe de Basarabov. După o aspră nevoiță pustnicească, Cuviosul Dimitrie și-a dat sufletul lui Dumnezeu în acel loc, punându-se mai înainte între două pietre ce i-au fost mormânt, și a rămas astfel necunoscut de nimeni. După mulți ani, râul Lom venind mare a risipit cele două pietre în apă împreună cu moaștele întregi ale Sfântului Dimitrie cel Nou. Mai târziu, descoperindu-se sfintele lui moaște prin pronia lui Dumnezeu, au fost duse la biserica satului Basarabov.

Auzind de minunile ce se făceau aici, domnii Țării Românești doreau să-i aducă moaștele la Târgoviște, spre mângâierea credincioșilor. Însă, Sfântul Dimitrie nevrând să-și părăsească satul, domnii munteni au zidit o biserică nouă în Basarabov, unde i-au fost adăpostite moaștele mai mult de două secole.

Moaștele Sfântului Dimitrie cel Nou au fost aduse în București în urma Războiului ruso-turc din 1769-1774, când generalul rus Petru Salticov, ocupând o regiune în care se afla și localitatea Basarabov, a aflat acolo moaștele sfântului, pe care le-a adus pe 13 iulie 1774 în Catedrala mitropolitană, cu scopul de a fi păstrate aici până se va întoarce în Rusia. Dar la rugămintea mitropolitului Grigorie al II-lea și a boierului Hagi Dimitrie, biv vel

sluger, moaștele au rămas la noi în țară, binecredinciosul general rus luând cu el doar o mână a Sfântului Dimitrie.

Sfântul Dimitrie cel Nou se prăznuiește la data de 27 octombrie, Biserica Ortodoxă Română generalizând cultul său în țara noastră în anul 1955. Aceasta este foarte pe scurt viața blândului și smeritului nevoitor al Domnului, Cuviosul Dimitrie cel Nou. Sute de ani, sfântul i-a ajutat pe toți, a făcut multe minuni, a apărat localități, printre care în primul rând Bucureștiul, a tămăduit, a ajutat în necazuri, în război, a fost scos la vreme de secetă. Minunat este faptul că Sfântul a decis să rămână în București, să fie ocrotitorul discret al Capitalei și împrejurimilor, să aducă alinare românilor.

Minunile Cuviosului nu încetează nici azi, sfântul este grabnic ajutor, uneori apărând aieva sub chipul unor oameni ai zilelor noastre. Vom istorisi câteva din faptele Sfântului, povestite de iubitorul de sfinți, părintele Ioanichie Bălan, în „Patericul românesc”.

❖ Încă de când era mic la părinți, fericitul Dimitrie era foarte râvnitor la rugăciune, iubind mai ales biserica, postul, tăcerea, smerenia și viața pustnicească. Odată, pe când păștea vitele satului Basarabov, a călcat cu piciorul într-un cuib de pasăre și din greșeală a omorât pușorii. Muștră de conștiință, și-a pedepsit piciorul vinovat și nu l-a mai încălțat trei ani de zile, umblând cu el desculț vară și iarnă, răbdând cu bărbăție gerul iernii și loviturile pietrelor.

❖ În obștea mănăstirii de pe valea Lomului, fericitul Dimitrie întrecea pe toți cu rugăciunea curată a inimii și cu darul lacrimilor. Temându-se de prăpastia slavei deșarte și dorind să urmeze marilor sihaștri din pustie, Cuviosul Dimitrie, luând binecuvântare de la egumen, a ieșit noaptea din obște și s-a tănuit pe valea stâncoasă a râului Lom, într-o peșteră

mică și umedă. Acolo s-a nevoit fericitul mulți ani în neștiute ostenele pustnicești, în foame, în lipsuri, în sete și chin, răbdând grele ispite de la diavoli. Apoi, simțindu-și sfârșitul aproape, s-a retras între două pietre mari și acolo rugându-se, s-a mutat cu pace la cereștile lăcașuri, numărându-se în ceata Cuvioșilor Părinți.

❖ În timpul ocupației germane din primul război mondial, câțiva bulgari cu o mașină au furat moaștele Sfântului Dimitrie din Catedrala Mitropoliei din București, cu scopul să le ducă peste Dunăre, în țara lor. Dar sfântul n-a voit să părăsească România. De aceea, toată noaptea bulgarii, prin minune, au înconjurat străzile capitalei, dar n-au nimerit șoseaua care duce la Giurgiu, ca să treacă Dunărea. Dimineață au fost prinși, iar sfintele moaște au fost aduse în catedrală.

❖ În vreme de secetă, la cererea credincioșilor se scoteau moaștele cuviosului, se făcea un popas de o zi-două în fiecare sat, se săvârșea Sfântul Maslu pe câmp, sărutau cu toții sfânta raclă, se rostea predica, mâncau cu toții pe iarbă și porneau în procesiune spre satele vecine. În fruntea procesiunii mergea un tânăr purtând Sfânta Cruce. Apoi, doi tineri purtau drapelul național, lat cât șoseaua. În urmă, bătrânii purtau prapuri, cruci și steaguri, urmați de sfintele moaște; iar masa credincioșilor, în sunetul clopotelor, purta în mâini lumânări aprinse, busuioc și flori. După terminarea slujbei de ploaie, alteori în timpul ei, cu voia lui Dumnezeu, venea ploaie puternică și adăpa brazdele pământului lovit de secetă pentru păcatele noastre. ❖

SÂMBĂTA MORTILOR MOȘII DE TOAMNĂ

În Biserica Ortodoxă se face sâmbătă, 30 octombrie, pomenirea tuturor celor adormiți întru Domnul. La Moșii de toamnă ne rugăm pentru toți adormiții noștri din neam.

Biserica se roagă zilnic pentru cei răposați: la Litie și Mieznoptică, dar mai ales la Sfânta Liturghie, unde sunt pomeniți de mai multe ori, în special la Proscomidie, la ieșirea cu cinstitele Daruri și după Sfințirea Darurilor. În rugăciunea de mijlocire pentru vii și morți, preotul pomenește în taină pe toți răposații, cu cuvintele „Pomenește Doamne, pe toți cei adormiți întru nădejdea învierii și a vieții celei de veci și-i odihnește pe dânșii, Dumnezeu nostru, unde strălucește lumina feței Tale”.

Când preotul iese la Sfânta Liturghie cu Cinstitele Daruri în mijlocul bisericii pomenește pe strămoși, moși, părinți, frați și surori și pe toți cei adormiți din neamul nostru. Căci noi, când plecăm la Domnul, ne adăugăm la neamul nostru, la cei care au plecat din lumea aceasta.

Fiecare zi de sâmbătă este dedicată amintirii morților, pentru că trupul lui Hristos s-a aflat în mormânt în ziua de sâmbătă și S-a coborât la cei morți pentru a le vesti mântuirea. Rugăciunile din această zi sunt făcute ca Dumnezeu să-i învrednicească pe cei adormiți de milostivirea Sa, să-i judece cu blândețe și să-i așeze în ceata dreptilor.

După Sfânta Liturghie, urmează parastasele de obște pentru cei trecuți la Domnul. Parastasele sunt ierurgii speciale, la care trupul mortului, nefiind de față, este simbolizat prin colivă. Se numește parastas, de la cuvântul grecesc Paristimi - a se înfățișa înaintea cuiva, a mijloci - deci rugăciune de mijlocire pentru răposați. Parastasu este o prescurtare a slujbei înmormântării. Partea de căpetenie o alcătuiesc rugăciunile de dezlegare și iertare, rostite de preot la sfârșitul slujbei, urmate, ca și la înmormântare, de „Veșnica

pomenire”. Se săvârșește în biserică, după Sfânta Liturghie, iar când e cu putință, și la mormânt.

La parastas se aduc întru pomenirea celui răposat colivă, pâine și vin. Coliva închipuie trupul celui adormit și este semn al credinței noastre în înviere și nemurire. Făcută din boabe de grâu, care poartă în ele icoana sau asemănarea învierii trupurilor. La „Veșnica pomenire”, rudele și prietenii celui adormit ridică vasul cu colivă, legându-l pe mâini, în semn de comuniune sau

legătură cu răposatul. Același lucru închipuie și gustarea din colivă, după binecuvântarea ei.

Să ne gândim la toți cei plecați dintre noi, să ne rugăm și pentru cei care ne-au părăsit după o lungă și grea suferință în urma infectării cu noul coronavirus. Să-i pomenească și pe cei care bolnavi fiind, de boli grave, nu au avut acces în spitale la vreme pentru a se trata. Și nu în ultimul rând, să ne rugăm pentru cei care au murit în urma vaccinării, unul dintre ei fiind și Preasfințitul Gurie, episcopul Devei și Hunedoarei, care a plecat la Domnul se pare infectat de covid după a treia doză de vaccin. ❀

E vremea rugăciunii

poruncile creștine și să facem mai mult loc în viața noastră rugăciunii.

De ce? Pentru că rugăciunea este legătura noastră cu Cerul. Prin ea și cu ea primim ocrotirea sfinților și Maicii Domnului atunci când sufletul se deschide în rugăciune. Iar rugăciunea colectivă face minuni.

Să înmulțim deci rugăciunea personală: Psaltirea, Paraclise, Acatiste. E nevoie poate să facem mai multă rugăciune colectivă. Și nu numai la biserică, ci în casele noastre, la aceeași oră, împreună. Am mai făcut acest lucru anul trecut, în timpul stării de urgență.

Acum 500 de ani, pe la sfârșitul domniei Sfântului Voievod Neagoe Basarab, țara era amenințată de un război cumplit cu turcii. Părea iminentă coteropirea țării. Dar domnitorul părea că nu se agită deloc să găsească o soluție și să facă ceva pentru a apăra țara. Și atunci boierii, înspăimântați, se duc la domnitor să-l întrebe de ce nu se arată și de ce nu face sfat cu ei. Trebuie luată grabnic o hotărâre. Așa că îl iau la rost pe domnitor, care îi îndeamnă să se roage. Boierii însă răspund cu năduf: „Măria Ta, țara nu se conduce cu «Doamne, miluiește!»”. Sfântul Neagoe Basarab, cu calm și echilibru, le spune că și el este îngrijorat pentru țară și îi PASĂ de ea. Dar adaugă un îndemn înțelept și creștinesc: „Rugați-vă mai mult și postiți, fiindcă singurul care ne poate izbăvi de urgie este Dumnezeu”. După aceste cuvinte, gânditor, voievodul se retrage și începe să se roage.

Răspunsul lui Dumnezeu nu a întârziat. Cronicile spun că în noaptea aceea de 21 septembrie 1520, Dumnezeu i-a cerut sufletul sultanului, Selim I, și nu a mai avut loc nici o coteropire a Țării Românești. ❀

Trecem prin vremuri grele și triste. Boală, sărăcie, restricții, criză economică, politică, sanitară. Ca să ne oprim doar aici. Iar perspectivele nu sunt deloc pline măcar de speranță.

De aceea, mai mult ca niciodată se cuvine să ne îndreptăm privirea către Dumnezeu, să ne rânduim viața după

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 24-31 OCTOMBRIE 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 24.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 23-a după Rusalii (Vindecarea demonizatului din ținutul Gherghesenilor) – Utrenia, Sfânta Liturghie
Luni 25.10	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Slujbă de priveghere
Marți 26.10	08 ⁰⁰ -11 ⁰⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	†) Sf. Mare Mc. Dimitrie, Izvorătorul de Mir – Utrenia, Sf. Liturghie Slujbă de priveghere
Miercuri 27.10	08 ⁰⁰ -11 ⁰⁰ 17 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	†) Sf. Cuv. Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor Utrenia, Sf. Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 29.10	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie; Acatist
Sâmbătă 30.10	06 ⁰⁰ -10 ⁰⁰	Sfânta Liturghie; Parastas pentru cei adormiți Sâmbăta morților – Moșii de toamnă
Duminică 31.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 22-a după Rusalii (Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr) Utrenia, Sfânta Liturghie